

PAD TUSSENBEIDE

TOAD IN BETWEEN

1

Pad naast mijn schoenen, pissend, gif uit zijn oren,
bloed aan hem, hart in zijn keel. Ik
schep je op, grond en al. Red je. Begin niet

met je kuren, blazen, zwellen, wie
sterft zo? Niks namaals, ik wil je
hier, ruil dan. Wees mij, laat in je hand mij

leeglopen! Hierna jij. Zorg voor het vrouwtje de carport
hou de kat binnen tot ik bij de vijver en ga je
niets verbeelden. Ik red me. Ik stuur je de nota.

1.

Toad beside my shoes, pissing, milk from his ears,
blood on him, heart in his throat. I
scoop you up, soil and all. Save your skin. Don't start

those tricks of yours, bloating, swelling, who
dies like that? No next world, I want you
now, swap then. Be me, let me run dry

in your hand! Your turn. Look after the wifey the carport
keep the cat in till I'm at the pond and don't
kid yourself. I'll save my skin. Send you the bill.

Pad staat op, danst. Ontwaakte vulkanen zijn wratten.
 Geslingerd tussen voet en voet leeft hij
 lossier uit zijn heupen dan de verwachte

Pad, de per studie verkregen
 voorspelbare, die zijn huid losmaakt en eet of de klaptong
 plakt om het vliegje. Zo

kiemt Pad de wereld in, schuift hij
 de weg op, verplettert de auto's zo. Danst hij het water
 water, riet riet, gunt Haar zijn blafje,

pakt Haar, spuit op Haar snoeren. (God, zijn
 uitbarstingen!)

Toad gets up, dances. Woken volcanoes his warts.
 Swaying from foot to foot he lives
 more loosely from the hips than the expected

Toad, predictable from
 study, who loosens his skin and eats or curls his
 flap-tongue round the fly. So

does Toad sprout into the world, move
 up the road, flatten the cars, so. Dances the water
 water, reed reed, grants Her his small trill,

grabs Her, spouts on Her strands. (God his
 eruptions!)

Tussen zijn bedrijven door is hij.
 Ook hier. Ook daarzo. Komt van onder zijn pot
 haastig tevoorschijn, trekt zich haastig terug:
 wie merkt het op. Noem hem honkvast
 omdat je telkens naar hem kijkt en van
 dan tot dan weinig verschil ziet:

wat hij verder uitvreet, blijft de vraag.
 Kijkkijk, een beeld van wat hij doet. Laat. Zo
 glijdt hij daarin, de gouden bal omhoog,
 'draag me naar je vaders tafel,' zo
 eruit, een aarzeling, 1 voet getild
 en neergezet. Zien wat de vraag is

(werd er gekust terwijl je schreef?): zo maak je
 Pad. Een kwestie van turven.
 Zo ongeveer. Zo een beetje.

Between scenes is what he is.
 Then too. Right now too. Turns up hurriedly from
 under his pot, scuttles off hurriedly:
 who notices. Call him a stay-at-home
 because you keep on glancing at him and
 from then to then see little difference:

What mustard he can cut remains the question.
 Now look, image of what he does. Does not. Frame:
 glide into it, his golden ball aloft,
 'bear me to your father's table,' out
 like that, a wavering, 1 foot that's lifted
 and put down. Mark the question

(did kissing take place while you wrote?): thus forge
 Toad. A question of counting.
 More or less. Just a little.

Krijst hij tegen het eind. Pad Scheurkeel. Trekt
zich doormidden, lucht zo ver uit elkaar
dat met een donderklap je hart blijft staan

terwijl zijn krijs wegloopt en alles weer
rommelt of er niks. Geen veer gevallen,
geen haar gekrenkt want hij heeft geen van twee.

Nu moeten de verhalen opgepoetst,
de zwartrok uit de kamfer, instrumenten
van geest en ziel gestemd, tafels gedekt,
er moet nu snel een rondedans beginnen,

de grote Pad is dood, kom dis hem op.

Shrieks towards the end. Toad Riphthroat. Tears
himself in half, air split so far apart
that with a thunderclap your heart stands still

while his long shriek dies down and all once more just
rumbles as if nil. No feather fallen,
no hair harmed for he possesses none.

Now all the stories must be polished up,
the dresscoat freed from mothballs, instruments
of soul and spirit tuned, tables laid out,
a ring dance must begin without delay,

great Toad is dead, come on let's dish him up.

Naast alles ligt alles. Naast Pad
ligt platte Pad, naast het voedsel het vormsel,

ook hier bij zijn zachtleerse lichaam dat ik bedien
met de vlieg in mijn oog de vlieg in mijn keel, ik

wil hem ook wel zo. Zijn splijtoog zijn stormwang
stikzak schrompelbuik. Tenslotte ben ik het

(wie dan ook) die hem opruimt,
nagels slaat in zijn ontplofte onoorbare vlees.

Soldaat kom terug naar de modder, kruip in mijn bloed.
Niet makkelijk loslaten. Niet

haasten naar de verlossing.

Beside all lies all. Beside Toad
lies flattened Toad, beside waffle wafer,

here too at his thin-skulled body that I serve
with the fly in my eye and the fly in my throat, I

will take him like this. His cleft eye his storm cheek
choke-bag shrivel-belly. After all it's

me (whoever) that disposes of him,
sinks nails in his exploded improper flesh.

Soldier return to the mud, creep into my blood.
Don't let go easily. Don't

hurry to be delivered.